

Arrest

nr. 85 369 van 31 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 14 mei 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, P.Z.(...), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn. U werd geboren op 18 december 1979 in de Georgische stad Sachkhere. Nadat in augustus 2008 een oorlog ontstond tussen Rusland en Georgië over de regio Zuid-Ossetië, sloot u zich vrijwillig aan bij de zogenaamde 'Forest Brothers' om langs Georgische zijde te strijden. Na het einde van deze oorlog, die 10 dagen duurde, verliet u de Forest Brothers opnieuw. Eind december 2008 sloot u zich aan bij de partij Democratic Movement – United Georgia, die diezelfde maand was opgericht door N.B.(...). U maakte ook deel uit van de zogenaamde 'Gezworenen' binnen deze partij, een groep van 15 partijleden die instaan voor de bescherming van de andere partijleden en sympathisanten. In 2009 huwde u op

traditionele wijze met E.D.(...) (O.V. 6.924.344). In de zomer van 2009 verliet u Georgië samen met uw partner omdat u er problemen kende met Osseten omwille van uw betrokkenheid bij de Oorlog in Zuid-Ossetië in augustus 2008. Jullie trokken naar Israël, waar jullie in augustus 2009 asiel aanvroegen. Omdat jullie in Israël geen asiel kregen, keerden jullie in november 2009 terug naar Georgië.

De problemen naar aanleiding waarvan u Georgië in 2011 verliet, begonnen nadat u tijdens een politieke protestmars in de nacht van 25 op 26 mei 2011 opgepakt werd. U werd ter hoogte van de Kashveti kerk gearresteerd en vervolgens geblinddoekt overgebracht naar een onbekende kelder, waar u gedurende twee maanden vastgehouden werd. De eerste drie dagen werd u ernstig mishandeld en geslagen. Men oefende ook psychologische druk op u uit door het leven van uw familieleden te bedreigen. De derde dag werden er twee onbekende mannen tot bij u gebracht en uw belagers eisten dat u zou erkennen dat deze mannen schuldig waren aan het maken van molotovcocktails. U kende deze mannen niet, maar ondertekende een valse bekentenis, waarna uw belagers u tot aan uw vrijlating met rust lieten. Op 28 juli 2011 kwamen uw belagers naar uw cel met een pistool. Ze duwden het in uw handen en namen het vervolgens terug. Ze waarschuwden u zich niet meer opnieuw met politiek bezig te houden. Indien u dit wel deed, zouden ze het pistool in uw huis leggen en op basis daarvan een strafzaak tegen u beginnen. De volgende ochtend, tegen 3u, werd u vrijgelaten. U werd geblinddoekt achtergelaten aan de zee in Tbilisi. Voor uw belagers opnieuw vertrokken, zeiden ze dat ze contact met u zouden opnemen indien ze u nog nodig hadden en u dus beschikbaar moest blijven. Eind augustus 2011 deden ze dat ook. Ze belden u op en wilden een ontmoeting met u hebben. Uw vrouw was op dat moment op bezoek bij haar moeder, dus spraken jullie af bij u thuis. De overheidsmedewerkers wilden een deal met u sluiten. U zou hen helpen om 2 criminelen te vatten en in ruil daarvoor zouden ze voor u en uw gezin de uitreis uit Georgië regelen. U aanvaardde de deal en gaf hen de paspoorten van uw vrouw en zoon, zodat deze in orde gebracht konden worden. Op 10 september 2011 vertrok u naar het Kruisklooster van Sachkhere, waar de twee criminelen die u moest helpen vatten van plan waren onder te duiken. Twee dagen na uw aankomst in het klooster, kwam de eerste man inderdaad opdagen. De ordediensten wachtten nog verschillende dagen af, maar de tweede man kwam uiteindelijk niet. Twee weken na uw aankomst vielen de ordediensten dan het klooster binnen en namen zowel de ondergedoken crimineel als u in hechtenis om te voorkomen dat uw betrokkenheid aan het licht kwam. 2 dagen later werd u echter opnieuw vrijgelaten. Eind oktober 2011 ontving u van uw belagers de paspoorten van uw vrouw en zoon, waarna zij het land verlieten. U overhandigde hen ook uw eigen paspoort, zodat ook uw eigen uitreis geregeld kon worden.

U verliet Georgië uiteindelijk op 30 november 2011. Vanuit Tbilisi nam u het vliegtuig naar Tsjechië, waar overstapte op een vlucht richting België. U bereikte België op 30 november 2011. Op 5 december 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Georgië problemen kende met uw autoriteiten omwille van uw politieke activiteiten voor de partij Democratic Movement – United Georgia. Daarnaast haalde u aan dat u tot op vandaag problemen zou kennen met de Osseten omdat u tijdens de oorlog tussen Georgië en Rusland in augustus 2008 mee gestreden heeft aan Georgische kant.

Aangaande uw problemen met de Georgische autoriteiten dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde deze problemen aannemelijk te maken. U kon de Belgische asielinstanties immers niet overtuigen van uw politiek engagement. Zo verklaarde u dat u sinds december 2008 lid was van de politieke partij Democratic Movement – United Georgia (CGVS, p. 6). U stelde dat deze partij in 2010 deelnam aan de verkiezingen en de algemeen directeur, V.K.(...), hierbij kandidaat was voor de partij. Hij zou uiteindelijk zo'n 3 procent van de stemmen behaald hebben (CGVS, p. 7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat de partij Democratic Movement – United Georgia in 2010 niet deelnam aan de verkiezingen, noch aan de verkiezingen voor de lokale raden of de tussentijdse parlementaire verkiezingen noch aan de burgemeestersverkiezingen in Tbilisi.

In ditzelfde kader dient opgemerkt te worden dat u ter ondersteuning van uw verklaringen aangaande uw politiek engagement een brief van diezelfde V.K.(...) voorlegde. Er moet echter worden aangestipt dat dit document louter op uw aangeven werd opgesteld. Noch tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal legde u immers enig stuk voor dat uw politiek engagement kon staven. Pas toen tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal nogmaals uitdrukkelijk naar documenten werd gevraagd, gaf u aan dat u de partijvoorzitter kon vragen om documenten op te sturen, die u ons later zou bezorgen. Bovendien

werd een belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en de inhoud van dit attest. U gaf namelijk aan dat u in de nacht van 25 op 26 mei 2011 door de ordediensten gearresteerd werd en u pas op 29 juli 2011 opnieuw vrijgelaten werd (CGVS, p. 12-13). In het door u voorgelegde attest staat te lezen dat u tijdens de gebeurtenissen van 26 mei 2011 inderdaad gearresteerd werd, maar u slechts gedurende verschillende dagen vermist was. Terwijl uit uw verklaringen en die van uw partner blijkt dat u ruim 2 maanden vastgehouden werd en in die periode niemand wist waar u was (CGVS, p. 12-14 en CGVS partner, p. 7). Om al deze redenen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast werden een aantal belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen enerzijds alsook tussen uw verklaringen en die van uw partner anderzijds met betrekking tot de door u aangehaalde politieke vervolgingsfeiten. Zo vertelde u bij de DVZ dat u op 26 mei 2011 gearresteerd en opgesloten werd en verklaarde u tot twee keer toe dat u op 29 juni 2011 opnieuw vrijkwam (Vragenlijst DVZ, nr. 3.1 en 3.5). Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal zei u echter dat u pas op 29 juli 2011 vrijgelaten werd (CGVS, p. 13). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, argumenteerde u dat u moeite heeft om het verschil te maken tussen juni en juli, maar het de eerste maand was (CGVS, p. 18-19). Hiermee is deze tegenstrijdigheid echter niet opgeheven. Verder verklaarde u bij de DVZ dat uw belagers 2 weken na uw vrijlating -die plaatsvond op 29 juni 2011-, met andere woorden in juli 2011, opnieuw contact met u opnamen. Ze wilden dat u hen hielp om 2 mannen te vatten en u hiervoor naar een klooster moest gaan (Vragenlijst DVZ, nr. 3.5). Tegenover het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel dat uw belagers pas in augustus 2011 opnieuw contact met u zochten (CGVS, p. 13). Toen u op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, wierp u enkel op dat u zich de juiste dagen en data niet herinnert (CGVS, p. 19). Deze argumentatie is onvoldoende om de tegenstrijdigheid op te heffen. Tot slot vermeldde u bij de DVZ nog dat u naar het klooster ging, waar op 8 oktober 2011 een van de twee mannen die u moest helpen inrekenen, kwam opdagen. Nog diezelfde dag werd u samen met deze persoon gearresteerd om geen argwaan te wekken (Vragenlijst DVZ, nr. 3.5). Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal zei u evenwel dat u reeds op 10 september 2011 naar het klooster ging (CGVS, p. 14). Twee dagen later kwam een van de twee mannen opdagen en zo'n twee weken later, rond eind september 2011, werden jullie samen gearresteerd (CGVS, p. 14 en 16-17). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, argumenteerde u dat u geheugenproblemen heeft en u zich de data niet exact kan herinneren. U voegde er nog aan toe dat u moeite hebt om zich data te herinneren, maar 8 oktober onmogelijk is. Dit heft de tegenstrijdigheid echter niet op, te meer omdat u geen enkel attest voorlegde dat aantoonde dat u daadwerkelijk aan geheugenproblemen lijdt.

Ook tussen uw eigen verklaringen en die van uw partner werd een belangrijke tegenstrijdigheid geconstateerd. Zo gaf u tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal aan dat u naar het klooster ging op 10 september 2011 (CGVS, p. 14) en er 2 dagen en ongeveer 2 weken later gearresteerd werd (CGVS, p. 14 en 16-17). Twee dagen na deze arrestatie kwam u echter al opnieuw vrij (CGVS, p. 13). Uw partner daarentegen vertelde dat u het klooster pas verliet na haar vertrek, meer bepaald op 12 november 2011 (CGVS partner, p. 7). Toen uw partner met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde ze dat u misschien geheugenproblemen heeft en u voor zover zij weet op 8 september naar het klooster ging en het verliet op 12 november. Ze voegde er nog aan toe dat u die dag ook Georgië verliet (CGVS partner, p. 8). Deze verklaring is echter niet afdoende aangezien geen van jullie beiden met enig document kon aantonen dat u daadwerkelijk geheugenproblemen heeft. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Tot slot moet erop gewezen worden dat u weinig interesse vertoonde in het verdere verloop van de door u aangehaalde problemen. Zo had u geen enkel idee of er sinds uw vertrek uit Georgië zich daar nog iets voorgedaan heeft met betrekking tot de door u aangehaalde problemen (CGVS, p. 17). U argumenteerde wel dat u de hele tijd voor uw vrouw moest zorgen omdat ze zich slecht voelt omwille van haar zwangerschap (CGVS, p. 17). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, is deze argumentatie niet voldoende. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u twee dagen voor uw gehoor bij het Commissariaat-generaal nog telefonisch contact had met uw vader (CGVS, p. 4). Bijgevolg bevond u zich in de mogelijkheid om u te informeren over eventuele nieuwe ontwikkelingen aangaande uw problemen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Wat uw problemen met de Osseten naar aanleiding van uw betrokkenheid bij de oorlog in Zuid-Ossetië in augustus 2008 betreft, dient erop gewezen te worden dat u deze problemen evenmin aannemelijk wist te maken. Zo stelde u dat u zich naar aanleiding van deze oorlog vrijwillig aansloot bij de zogenaamde 'Forest Brothers' om uw land te verdedigen (CGVS, p. 8-9). Uit informatie waarover

het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat de 'Forest Brothers' reeds in 2004 door de Georgische overheid ontmanteld werden. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zich in 2008 nog bij dit genootschap hebben aangesloten.

In dit verband dient er bovendien op gewezen te worden dat u tijdens uw interview bij de DVZ nergens melding heeft gemaakt van deze problemen. Bij het begin van uw interview bij het Commissariaat-generaal gaf u nochtans aan dat u tijdens uw interview bij de DVZ alle redenen en problemen omwille waarvan u uit Georgië vertrokken bent, in het kort had kunnen vertellen (CGVS, p. 2-3).

In dit kader is het ook weinig aannemelijk dat u omwille van deze problemen Georgië verliet in de zomer van 2009, maar in november 2009 alweer naar Georgië terugkeerde. U vertelde dat u omwille van deze problemen in augustus 2009 asiel aanvraagde in Israël, maar in november 2009 naar Georgië terugkeerde omdat u aan de Israëlische grens gearresteerd werd samen met verschillende andere mensen, toen u vanuit Egypte de grens met Israël illegaal probeerde over te steken. Toen u gevraagd werd waarom u daarna toch naar Georgië terugkeerde en niet naar een ander land ging om er asiel aan te vragen, antwoordde u dat dat onmogelijk was omdat u bewust naar Israël ging. U was namelijk al eerder naar Israël geweest, kende de taal en had er vele vrienden (CGVS, p. 8-9). Deze verklaring is echter niet afdoende. Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren en omwille hiervan reeds asiel had aangevraagd bij de Israëlische autoriteiten is het weinig geloofwaardig dat u na amper 3 maanden reeds naar Georgië terug zou keren.

Bijgevolg kan omwille van deze problemen in uw hoofd evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner, E.D.(...) (O.V. 6.924.344), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

De bestreden beslissing in hoofdte van verzoekster, D.E.(...), luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn. U werd geboren op 29 maart 1982 in de Georgische stad Rustavi, waar u ook geregistreerd was. In 2009 huwde u op traditionele wijze met Z.P.(...) (O.V. 6.945.435).

Uit uw verklaringen blijkt dat u Georgië hebt verlaten omwille van de problemen van uw partner. Zijn problemen begonnen nadat hij op 26 mei 2011 gearresteerd werd toen hij deelnam aan een politieke demonstratie. 2 maanden lang wist u niet waar hij was en ging u overal naar hem op zoek. U deed navraag in ziekenhuizen en mortuaria en later ook bij de ordediensten. Maar nergens beschikte men over officiële informatie aangaande uw man. Uiteindelijk kwam hij op 29 juli 2011 naar huis. Maar hij was er erg aan toe. Hij was ernstig mishandeld en zijn kaken waren gebroken. Daarom ging u met hem ook naar het ziekenhuis. In augustus 2011 kwam u op een dag thuis en trof er onbekende personen aan. Uw partner vertelde niet wat er aan de hand was, maar u merkte dat hij gespannen was en er problemen waren. Hij vertelde u dat hij omwille van de problemen voor een tijdje naar het klooster wilde gaan om tot rust te komen, wat hij op 8 september 2011 ook deed.

U verliet Georgië uiteindelijk op 5 november 2011. Uw partner verbleef op dat moment nog steeds in het klooster. Vanuit Tbilisi nam u samen met uw zoon het vliegtuig naar Duitsland. Daar werd u opgewacht door een onbekende, die jullie op de trein richting België zette. U bereikte België op 6 november 2011. Op 30 november 2011 kwam uw partner in België aan. Op 5 december 2011 dienden jullie samen een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw partner. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 5). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw partner, Z.P.(...) (O.V. 6.945.435), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw partner, Z.P.(...) (O.V. 6.945.435), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

"(...) Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Georgië problemen kende met uw autoriteiten omwille van uw politieke activiteiten voor de partij Democratic Movement – United Georgia. Daarnaast haalde u aan dat u tot op vandaag problemen zou kennen met de Osseten omdat u tijdens de oorlog tussen Georgië en Rusland in augustus 2008 mee gestreden heeft aan Georgische kant.

Aangaande uw problemen met de Georgische autoriteiten dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde deze problemen aannemelijk te maken. U kon de Belgische asielinstanties immers niet overtuigen van uw politiek engagement. Zo verklaarde u dat u sinds december 2008 lid was van de politieke partij Democratic Movement – United Georgia (CGVS, p. 6). U stelde dat deze partij in 2010 deelnam aan de verkiezingen en de algemeen directeur, V.K.(...), hierbij kandidaat was voor de partij. Hij zou uiteindelijk zo'n 3 procent van de stemmen behaald hebben (CGVS, p. 7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat de partij Democratic Movement – United Georgia in 2010 niet deelnam aan de verkiezingen, noch aan de verkiezingen voor de lokale raden of de tussentijdse parlementaire verkiezingen noch aan de burgemeestersverkiezingen in Tbilisi.

In ditzelfde kader dient opgemerkt te worden dat u ter ondersteuning van uw verklaringen aangaande uw politiek engagement een brief van diezelfde V.K.(...) voorlegde. Er moet echter worden aangestipt dat dit document louter op uw aangeven werd opgesteld. Noch tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) noch tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal legde u immers enig stuk voor dat uw politiek engagement kon staven. Pas toen tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal nogmaals uitdrukkelijk naar documenten werd gevraagd, gaf u aan dat u de partijvoorzitter kon vragen om documenten op te sturen, die u ons later zou bezorgen. Bovendien werd een belangrijke tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en de inhoud van dit attest. U gaf namelijk aan dat u in de nacht van 25 op 26 mei 2011 door de ordediensten gearresteerd werd en u pas op 29 juli 2011 opnieuw vrijgelaten werd (CGVS, p. 12-13). In het door u voorgelegde attest staat te lezen dat u tijdens de gebeurtenissen van 26 mei 2011 inderdaad gearresteerd werd, maar u slechts gedurende verschillende dagen vermist was. Terwijl uit uw verklaringen en die van uw partner blijkt dat u ruim 2 maanden vastgehouden werd en in die periode niemand wist waar u was (CGVS, p. 12-14 en CGVS partner, p. 7). Om al deze redenen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast werden een aantal belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen enerzijds alsook tussen uw verklaringen en die van uw partner anderzijds met betrekking tot de door u aangehaalde politieke vervolgingsfeiten. Zo vertelde u bij de DVZ dat u op 26 mei 2011 gearresteerd en opgesloten werd en verklaarde u tot twee keer toe dat u op 29 juni 2011 opnieuw vrijkwam (Vragenlijst DVZ, nr. 3.1 en 3.5). Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal zei u echter dat u pas op 29 juli 2011 vrijgelaten werd (CGVS, p. 13). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, argumenteerde u dat u moeite heeft om het verschil te maken tussen juni en juli, maar het de eerste maand was (CGVS, p. 18-19). Hiermee is deze tegenstrijdigheid echter niet opgeheven. Verder verklaarde u bij de DVZ dat uw belagers 2 weken na uw vrijlating -die plaatsvond op 29 juni 2011-, met andere woorden in juli 2011, opnieuw contact met u opnamen. Ze wilden dat u hen hielp om 2 mannen te vatten en u hiervoor naar een klooster moest gaan (Vragenlijst DVZ, nr. 3.5). Tegenover het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel dat uw belagers pas in augustus 2011 opnieuw contact met u zochten (CGVS, p. 13). Toen u op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, wierp u enkel op dat u zich de juiste dagen en data niet herinnert (CGVS, p. 19). Deze argumentatie is onvoldoende om de tegenstrijdigheid op te heffen. Tot slot vermeldde u bij de DVZ nog dat u naar het klooster ging, waar op 8 oktober 2011 een van de twee mannen die u moest helpen inrekenen, kwam opdagen. Nog diezelfde dag werd u samen met deze

persoon gearresteerd om geen argwaan te wekken (Vragenlijst DVZ, nr. 3.5). Tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal zei u evenwel dat u reeds op 10 september 2011 naar het klooster ging (CGVS, p. 14). Twee dagen later kwam een van de twee mannen opdagen en zo'n twee weken later, rond eind september 2011, werden jullie samen gearresteerd (CGVS, p. 14 en 16-17). Toen u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, argumenteerde u dat u geheugenproblemen heeft en u zich de data niet exact kan herinneren. U voegde er nog aan toe dat u moeite hebt om zich data te herinneren, maar 8 oktober onmogelijk is. Dit heft de tegenstrijdigheid echter niet op, te meer omdat u geen enkel attest voorlegde dat aantoonde dat u daadwerkelijk aan geheugenproblemen lijdt.

Ook tussen uw eigen verklaringen en die van uw partner werd een belangrijke tegenstrijdigheid geconstateerd. Zo gaf u tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal aan dat u naar het klooster ging op 10 september 2011 (CGVS, p. 14) en er 2 dagen en ongeveer 2 weken later gearresteerd werd (CGVS, p. 14 en 16-17). Twee dagen na deze arrestatie kwam u echter al opnieuw vrij (CGVS, p. 13). Uw partner daarentegen vertelde dat u het klooster pas verliet na haar vertrek, meer bepaald op 12 november 2011 (CGVS partner, p. 7). Toen uw partner met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde ze dat u misschien geheugenproblemen heeft en u voor zover zij weet op 8 september naar het klooster ging en het verliet op 12 november. Ze voegde er nog aan toe dat u die dag ook Georgië verliet (CGVS partner, p. 8). Deze verklaring is echter niet afdoende aangezien geen van jullie beiden met enig document kon aantonen dat u daadwerkelijk geheugenproblemen heeft. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Tot slot moet erop gewezen worden dat u weinig interesse vertoonde in het verdere verloop van de door u aangehaalde problemen. Zo had u geen enkel idee of er sinds uw vertrek uit Georgië zich daar nog iets voorgedaan heeft met betrekking tot de door u aangehaalde problemen (CGVS, p. 17). U argumenteerde wel dat u de hele tijd voor uw vrouw moest zorgen omdat ze zich slecht voelt omwille van haar zwangerschap (CGVS, p. 17). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, is deze argumentatie niet voldoende. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u twee dagen voor uw gehoor bij het Commissariaat-generaal nog telefonisch contact had met uw vader (CGVS, p. 4). Bijgevolg bevond u zich in de mogelijkheid om u te informeren over eventuele nieuwe ontwikkelingen aangaande uw problemen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder aangetast.

Wat uw problemen met de Osseten naar aanleiding van uw betrokkenheid bij de oorlog in Zuid-Ossetië in augustus 2008 betreft, dient erop gewezen te worden dat u deze problemen evenmin aannemelijk wist te maken. Zo stelde u dat u zich naar aanleiding van deze oorlog vrijwillig aansloot bij de zogenaamde 'Forest Brothers' om uw land te verdedigen (CGVS, p. 8-9). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat de 'Forest Brothers' reeds in 2004 door de Georgische overheid ontmanteld werden. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zich in 2008 nog bij dit genootschap hebben aangesloten.

In dit verband dient er bovendien op gewezen te worden dat u tijdens uw interview bij de DVZ nergens melding heeft gemaakt van deze problemen. Bij het begin van uw interview bij het Commissariaat-generaal gaf u nochtans aan dat u tijdens uw interview bij de DVZ alle redenen en problemen omwille waarvan u uit Georgië vertrokken bent, in het kort had kunnen vertellen (CGVS, p. 2-3).

In dit kader is het ook weinig aannemelijk dat u omwille van deze problemen Georgië verliet in de zomer van 2009, maar in november 2009 alweer naar Georgië terugkeerde. U vertelde dat u omwille van deze problemen in augustus 2009 asiel aanvroeg in Israël, maar in november 2009 naar Georgië terugkeerde omdat u aan de Israëlische grens gearresteerd werd samen met verschillende andere mensen, toen u vanuit Egypte de grens met Israël illegaal probeerde over te steken. Toen u gevraagd werd waarom u daarna toch naar Georgië terugkeerde en niet naar een ander land ging om er asiel aan te vragen, antwoordde u dat dat onmogelijk was omdat u bewust naar Israël ging. U was namelijk al eerder naar Israël geweest, kende de taal en had er vele vrienden (CGVS, p. 8-9). Deze verklaring is echter niet afdoende. Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren en omwille hiervan reeds asiel had aangevraagd bij de Israëlische autoriteiten is het weinig geloofwaardig dat u na amper 3 maanden reeds naar Georgië terug zou keren.

Bijgevolg kan omwille van deze problemen in uw hoofd evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die

erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner, E.D.(...) (O.V. 6.924.344), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.(...)"

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw identiteitskaart en die van uw partner en de geboorteakte van uw kind) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat namelijk enkel identiteitsgegevens, die echter niet betwist worden, doch geen informatie met betrekking tot de problemen die uw partner in Georgië gekend zou hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een eerste en enige middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) en een onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) overeenkomstig de wet van 29 juli 1991.

Verzoekers klagen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoekers stellen dat zij niet akkoord gaan met de motivering van de bestreden beslissing. Verzoekers herhalen dat hun asielaanvraag gebaseerd is op het feit dat zij hun land van herkomst dienden te verlaten omwille van problemen door politieke activiteiten voor de partij "Democratic Movement – United Georgia" en daarnaast zou verzoeker ook problemen hebben gehad met de Osseten omdat hij tijdens de oorlog tussen Georgië en Rusland in augustus 2008 mee heeft gestreden aan de Georgische kant. De asielaanvraag van verzoekers wordt geweigerd omdat de commissaris-generaal meent dat verzoeker onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd en dat bijgevolg de ingeroepen feiten geen uiting zouden zijn van een geïndividualiseerde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna:

vluchtelingenverdrag) of van het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over de subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich voornamelijk beperken tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal gegeven verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De bestreden beslissing haalt tegenstrijdigheden aan tussen de verklaringen van verzoeker en de inhoud van de brief van de algemeen directeur V.K.(...), tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker voor het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en die van verzoekster.

Verzoekers stellen dat men inderdaad redelijkerwijze mag verwachten dat zij van bij het begin een coherent relaas uiteenzetten, maar *in casu* menen zij dat het van belang is dat verzoeker geheugenproblemen heeft gelet op de gruwelijke mishandelingen die hij heeft moeten ondergaan. Verzoekers menen dan ook dat verzoeker hiervoor geëxcuseerd dient te worden en dat hem dit dus niet kwalijk kan genomen worden. Exacte data geven zou in deze context dan ook te hoog gegrepen zijn, men kan immers ook niet verwachten dat verzoeker van alles een nauwgezet dagboek heeft bijgehouden.

Waar verzoeker geheugenproblemen aanhaalt merkt de Raad op dat verzoekers geen enkel document neerleggen om deze bewering te staven. Verder wijst de Raad erop dat, hoewel verzoeker tijdens zijn gehoor deze geheugenproblemen weldegelijk reeds aangehaald heeft, uit het verslag van verzoekers gehoor op het Commissariaat-generaal niet blijkt dat verzoeker niet op normale wijze aan het gehoor heeft kunnen deelnemen. Verzoekers kunnen zich dan ook niet beroepen op geheugenproblemen om te ontkomen aan de plicht hun relaas zo coherent en gedetailleerd mogelijk weer te geven.

Wat betreft de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen bij de DVZ en het Commissariaat-generaal benadrukken verzoekers dat het doel van vergelijkingen van verklaringen afgelegd in verschillende

fazen van de procedure niet het vaststellen van zogenaamde discrepanties is, maar wel het nader uitklaren van het vluchtrelaas. Verzoekers verwijzen hierbij naar de UNHCR, « *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 » (hierna: UNHCR proceduregids) en stellen dat de zogenaamde discrepanties dus nader hadden moeten uitgeklaard worden.

Verder stelt verzoeker dat indien hij door omstandigheden bepaalde dingen niet zou vermeld hebben of niet heeft kunnen vermelden, de waarachtigheid van het geheel toch opweegt tegen het feit dat hij niet alles zou hebben verteld omdat hij van oordeel was dat hij goed antwoordde op de gestelde vragen. Verzoeker verwijst hierbij naar rechtsleer. Verzoeker benadrukt dat hij meent dat hij weldegelijk een vrij coherent en consistent verhaal heeft verteld over de gebeurtenissen in zijn land van herkomst.

Betreffende de aangevoerde schending van bepalingen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Waar verzoeker verweten wordt dat hij op de DVZ nergens melding heeft gemaakt van de problemen die hij met de Osseten zou hebben stelt verzoeker dat hij verbaasd is over de motivering van de commissaris-generaal. Verzoeker stelt dat hij op het Commissariaat-generaal en de DVZ volledig geantwoord heeft op de vragen die gesteld werden en hij meent dat het volledig zijn recht is om tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal nadere verduidelijking te geven aan zijn relaas.

De Raad wijst erop dat op de DVZ uitdrukkelijk gevraagd werd aan verzoeker of hij naast de problemen die hij reeds aangehaald had nog andere problemen heeft gehad. Verzoeker antwoordt hier ontkennend op. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in het vervolgingsrelaas zou vermelden.

De Raad wijst er verder op dat de problemen die verzoeker aanhaalt met Osseten, geenszins een nadere verduidelijking van de reeds aangehaalde problemen betrof, maar weldegelijk het aanhalen van nieuwe vervolgingsfeiten.

De bestreden beslissing stelt ook: *“Wat uw problemen met de Osseten naar aanleiding van uw betrokkenheid bij de oorlog in Zuid-Ossetië in augustus 2008 betreft, dient erop gewezen te worden dat u deze problemen evenmin aannemelijk wist te maken. Zo stelde u dat u zich naar aanleiding van deze oorlog vrijwillig aansloot bij de zogenaamde ‘Forest Brothers’ om uw land te verdedigen (CGVS, p. 8-9). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat de ‘Forest Brothers’ reeds in 2004 door de Georgische overheid ontmanteld werden. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zich in 2008 nog bij dit genootschap hebben aangesloten.”*

Dit wordt door verzoeker niet weerlegd.

Waar verzoeker zogenaamde desinteresse over zijn problemen, en de evolutie hiervan in zijn land van herkomst, verweten wordt, wenst verzoeker te benadrukken dat het feit dat hij een asielaanvraag heeft ingediend, niets te zien heeft met het feit dat hij niet in detail kan treden over de huidige situatie, maar wel met het feit dat hij slachtoffer is geworden van een arbitraire detentie als gevolg van zijn deelname aan een politieke demonstratie.

De bestreden beslissing stelt: *“(…)Tot slot moet erop gewezen worden dat u weinig interesse vertoonde in het verdere verloop van de door u aangehaalde problemen. Zo had u geen enkel idee of er sinds uw vertrek uit Georgië zich daar nog iets voorgedaan heeft met betrekking tot de door u aangehaalde problemen (CGVS, p. 17). U argumenteerde wel dat u de hele tijd voor uw vrouw moest zorgen omdat ze zich slecht voelt omwille van haar zwangerschap (CGVS, p. 17). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, is deze argumentatie niet voldoende. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u twee dagen voor uw gehoor bij het Commissariaat-generaal nog telefonisch contact had met uw vader (CGVS, p. 4). Bijgevolg bevond u zich in de mogelijkheid om u te informeren over eventuele nieuwe ontwikkelingen aangaande uw problemen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag nog verder aangetast.(…)”*

Het is voor een asielzoeker normaal dat hij zoveel mogelijk moeite doet om van de algemene situatie in zijn land van herkomst op de hoogte te zijn, alsook, en in het bijzonder de evolutie van zijn persoonlijke problemen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een reële vrees voor vervolging doen ontstaan. De vaststelling dat het moeilijker is om vanuit het buitenland de ontwikkelingen te volgen in zijn zaak, doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting. Het feit dat

verzoeker zo weinig interesse toont voor de huidige stand van zaken betreffende zijn problemen ondermijnt verzoekers geloofwaardigheid.

Waar de commissaris-generaal tenslotte van oordeel is dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker omwille van zijn problemen zijn land van herkomst verliet in de zomer van 2009, maar dat hij in november 2009 reeds terugkeerde, stelt verzoeker dat het niet is omdat een bepaald gegeven voor een bepaald persoon “weinig aannemelijk” of “weinig geloofwaardig” is, dat dit ook werkelijk niet mogelijk is. Verzoeker stelt dat de motivering objectief dient te zijn niet louter op vermoedens mag steunen.

De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak en niet louter op vermoedens. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verder wijst de Raad erop dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Voor zover verzoekers niet ingaan op de rest van de motivering, blijven deze motieven gelden en schaaft de Raad zich achter deze motieven.

Verzoekers menen dat uit hun verklaringen wel degelijk blijkt dat zij bij een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zouden hebben en eveneens een reëel risico zouden lopen op ernstige schade en aldus beantwoorden aan de voorwaarden van artikel 48/4 § 1 en § 2, b). Verzoekers menen aldus dat de door hun verstrekt gegevens hun minstens recht geven op de subsidiaire bescherming.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

G. de MOFFARTS